

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobců: **a) J. J.**, **b) E. J.**, zastoupených Mgr. Davidem Hejzlarem, advokátem se sídlem 1. máje 97, Liberec, proti žalovanému: **Finanční ředitelství v Ústí nad Labem**, se sídlem Velká Hradební 61, Ústí nad Labem, proti rozhodnutím žalovaného ze dne 6. 8. 2009, čj. 9162/09-1400-505156 a čj. 9164/09-1400-505156, o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci, ze dne 24. 8. 2010, čj. 59 Ca 80/2009 - 60,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**
II. Žalobci **nemají právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
III. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.

Rozhodnutím ze dne 6. 8. 2009, čj. 9162/09-1400-505156, žalovaný k odvolání žalobce a) změnil rozhodnutí Finančního úřadu v Jablonci nad Nisou ze dne 5. 2. 2009, čj. 13128/09/187913505818, kterým správce daně vyměřil žalobci daň z převodu nemovitostí ve výši 334 735 Kč, a to tak, že platební výměr změnil na dodatečný platební výměr a žalobci navíc vyměřil penále ve výši 66 947 Kč.

Rozhodnutím ze dne 6. 8. 2009, čj. 9164/09-1400-505156, žalovaný k odvolání žalobkyně b) změnil rozhodnutí Finančního úřadu v Jablonci nad Nisou ze dne 5. 2. 2009, čj. 13155/09/187913505818, kterým správce daně vyměřil žalobci daň z převodu

nemovitostí ve výši 334 735 Kč, a to tak, že platební výměr změnil na dodatečný platební výměr a žalobkyni navíc vyměřil penále ve výši 66 947 Kč.

II.

Žalobci napadli rozhodnutí žalovaného samostatnými žalobami u Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci, který je usnesením ze dne 26. 7. 2010, čj. 59 Ca 80/2009 - 55, spojil ke společnému projednání a rozhodnutí, a rozsudkem ze dne 24. 8. 2010, čj. 59 Ca 80/2009 - 60, je zamítl.

K otázce zákonnosti zahájení daňových kontrol u žalobců krajský soud v návaznosti na rekapitulaci proti sobě stojících závěrů Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu uzavřel, že v projednávaném případě byl správce daně oprávněn zahájit u žalobců daňové kontroly, aniž disponoval konkrétním podezřením, že žalobci přiznali svoji daňovou povinnost v nesprávné výši. Správce daně nebyl tudíž povinen sdělit žalobcům důvody pro zahájení daňových kontrol. Krajský soud doplnil, že žalobci citovaný rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 30. 11. 2009, čj. 15 Ca 194/2007 - 66, byl zrušen rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2010, čj. 1 Afs 28/2010 - 107.

Jádrem sporu zůstalo podle krajského soudu posouzení otázky, zda pětiletá lhůta, jak je stanovena v § 20 odst. 6 písm. e) větě druhé zákona č. 357/1992 Sb., o dani dědické, dani darovací a dani z převodu nemovitostí, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o trojdani“), počíná běžet dnem splacení vkladu, jak tvrdí žalobci, nebo zda počíná běžet dnem nabytí vlastnického práva ke vkladu, jak rozhodly finanční orgány.

Krajský soud uvedl, že z § 9 odst. 1 písm. a) zákona o trojdani je nutno dovodit, že pojmově může osvobození od daně přicházet v úvahu pouze tehdy, dojde-li některým ze zákonem stanovených důvodů k úplatnému převodu nebo přechodu vlastnictví k nemovitostem. Nedojde-li k úplatnému převodu nemovitostí, není dle krajského soudu důvod pro to, aby byla vyměřena a placena daň z převodu nemovitostí a aby se uplatnilo osvobození od této daně, jsou-li pro ně splněny zákonné podmínky.

Krajský soud připomněl, že k otázce vzniku rozhodné skutečnosti, od níž se odvíjí běh pětileté lhůty účasti společníka ve společnosti ve smyslu § 20 odst. 6 písm. e) zákona o trojdani, se opakovaně vyjadřoval také Nejvyšší správní soud. Ten uzavřel, že doba pěti let, během níž se neuplatní osvobození od daně z převodu nemovitostí, které jsou vloženy do základního kapitálu obchodní společnosti, počíná běžet dnem, kdy obchodní společnost nabude vlastnické právo k těmto nemovitostem. Krajský soud podotkl, že zatímco vklad nemovitosti do společnosti je splacen předáním písemného prohlášení vkladatele s úředně ověřeným podpisem spolu s předáním nemovitosti, vlastnické právo k nemovitosti nabývá společnost až vkladem vlastnického práva do katastru nemovitostí na základě uvedeného písemného prohlášení. V posuzované věci bylo podle krajského soudu nepochybné, že účinky vkladu vlastnického práva k nemovitostem, které žalobci vložili jako vklad do základního jmění obchodní společnosti Autocentrum s. r. o., nastaly dne 28. 12. 2000. K tomuto dni také přestali být žalobci vlastníky nemovitostí a tento den je podle krajského soudu rozhodný pro vznik daňové povinnosti, resp. od tohoto dne počíná běžet pětiletá lhůta pro osvobození od této daně.

Krajský soud zdůraznil, že § 20 odst. 6 písm. e) zákona o trojdani váže ztrátu osvobození od daně z převodu nemovitostí rovněž na zánik účasti společníka v obchodní společnosti. Uvedl, že osvobození je vázáno na podmínku, že po vložení vkladu bude společník ve společnosti po dobu pěti let. Pokud v průběhu této pětileté lhůty jeho účast ve společnosti zanikne a nemovitost mu nebude vrácena, zaniká i nárok na osvobození. V projednávané věci nebylo dle krajského soudu sporu o tom, že účast žalobců ve společnosti zanikla dne 17. 2. 2005.

Krajský soud na základě uvedeného uzavřel, že žalobci časový test pro osvobození od daně z převodu nemovitostí ve smyslu § 20 odst. 6 písm. e) zákona o trojdani nesplnili. Pětiletá lhůta ve smyslu citovaného ustanovení uplynula dnem 28. 12. 2005, přičemž účast žalobců ve společnosti zanikla již dne 17. 2. 2005.

K prekluzi práva vyměřit daň krajský soud odkázal na § 22 odst. 1 a 2 zákona o trojdani ve znění platném ke dni právních účinků vkladu do katastru nemovitostí a uvedl, že v projednávaném případě lhůta pro vyměření daně ve smyslu § 22 zákona o trojdani dle § 20 odst. 6 písm. e) tohoto zákona neběžela po dobu pěti let od vkladu, tzn. od 28. 12. 2000 do 28. 12. 2005. Dnem, od kterého je nutno odvodit běh tříleté lhůty pro vyměření, je proto podle krajského soudu den, kterým došlo k ukončení stavění lhůty. Původní prekluzívní lhůta podle § 22 odst. 1 zákona o trojdani začala běžet až dne 28. 12. 2005 a končila dne 28. 12. 2008. V této lhůtě (dne 14. 11. 2008) byly daňové kontroly dle § 16 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), zahájeny. Krajský soud uzavřel, že daňové kontroly provedené u žalobců byly zahájeny v souladu se zákonem i ústavním pořádkem a představují úkony ve smyslu § 47 odst. 2 daňového řádu, které založily běh nové prekluzívní lhůty, neboť byly učiněny zcela nepochybně v průběhu původní lhůty k vyměření daně dle § 47 odst. 1 daňového řádu. Zahájení daňových kontrol dne 14. 11. 2008 založilo běh nové prekluzívní lhůty, která uplyne dnem 31. 12. 2011. Daň z převodu nemovitostí byla žalobcům pravomocně doměřena dne 6. 8. 2009, tedy v rámci prekluzívní lhůty.

III.

Žalobci (stěžovatelé) brojili proti rozsudku krajského soudu kasační stížností z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy pro nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

Stěžovatelé namítli, že krajský soud podobně jako finanční orgány v napadeném rozsudku nesprávně posoudil otázku běhu osvobozovací lhůty dle § 20 odst. 6 písm. e) zákona o trojdani. Dle stěžovatelů dochází k nepřijatelnému ztotožňování vkladu vlastnického práva k nemovitostem do katastru nemovitostí s pojmem „vkladu nemovitostí dle zvláštního zákona“ ve smyslu posledně uvedeného ustanovení, které neobsahuje žádnou vazbu pětileté osvobozovací lhůty na vklad vlastnického práva do katastru nemovitostí, ale naopak obsahuje pouze a výhradně vazbu uvedené lhůty na okamžik provedení příslušného nepeněžitého vkladu do základního kapitálu obchodní společnosti. Výklad krajského soudu se se zřetelem ke znění cit. ustanovení jeví jako nepřiměřeně extenzivní, přičemž tento způsob výkladu jde v konkrétním případě k tíži daňového subjektu. Dle

stěžovatelů tak dochází k porušení zásady *in dubio mitius*. S touto námitkou se přitom krajský soud v napadeném rozsudku nijak nevypořádal.

Dále stěžovatelé doplnili, že z rozhodnutí žalovaného a z napadeného rozsudku plyne, že dnem zápisu vlastnického práva k nemovitosti ve prospěch obchodní společnosti je vymezen počátek setrvání společníka ve společnosti. S takovým názorem se stěžovatelé neztotožnili. Uvedli, že zápis vlastnického práva do katastru nemá ve skutečnosti žádný vliv na to, zda se určitá osoba stane společníkem kapitálové společnosti. Klíčový je v tomto ohledu notářský zápis, na jehož základě dojde ke schválení vstupu nového společníka do společnosti a je úředně zdokumentován závazek společníka splatit vklad do základního kapitálu, k čemuž se společník zaváže v podobě prohlášení vkladatele. Již tento okamžik lze dle stěžovatelů považovat za vstup nového společníka do společnosti, neboť jeho závazek ke splacení vkladu může být ze strany společnosti vymáhán. Stěžovatelé poukázali na to, že v jejich případě byl nepeněžitý vklad splacen ve formě předání předmětných nemovitostí dne 27. 12. 1999.

Z dikce § 60 odst. 2 zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „obchodní zákoník"), je dle stěžovatelů zřejmé, že společník, jakmile se zaváže ke splacení nepeněžitého vkladu, již nemá možnost se tohoto závazku zbavit a ze společnosti se jednoduše vyvázat. Z tohoto závazku je daná osoba povinna bez ohledu na skutečnost, zda je již zapsána v obchodním rejstříku či ne.

Stěžovatelé si byli vědomi skutečnosti, že u běžných převodů nemovitostí je podstatný okamžik vkladu vlastnického práva k nemovitosti do katastru nemovitostí. To však dle nich není případ vkladů nemovitosti do základního kapitálu obchodní společnosti, kde vkladatel ztrácí svá dispoziční oprávnění již v okamžiku předání prohlášení o vkladu podle § 60 odst. 1 obchodního zákoníku. Je pak na jednateli společnosti s ručením omezeným, aby podal návrh na vklad vlastnického práva ve prospěch společnosti. Může tak učinit v libovolné lhůtě. V takovém případě se může stát, a stalo se tak i v případě stěžovatelů, že je návrh na vklad podán se značným časovým odstupem od splacení vkladu. Společník přitom nemá objektivní možnost, jak okamžik podání návrhu ovlivnit.

Stěžovatelé uvedli, že v dobré víře vycházeli z toho, že jejich vkladová povinnost byla nejen dle obchodního zákoníku, ale též i podle předmětného ustanovení zákona o trojdani splněna již na konci roku 1999. V opačném případě by vyčkali s převodem svých obchodních podílů na pozdější dobu, aby se nedostali do rozporu s časovým testem daňového zákona. S poukazem na nastíněné výkladové nejasnosti se stěžovatelé dovolávali principu *in dubio mitius*. Finanční orgány měly dle nich postupovat tak, aby nezpůsobily majetkovou újmu v důsledku volby takového výkladu ustanovení zákona, které je v jejich neprospěch.

Stěžovatelé zopakovali, že okamžik vložení vkladu či tento samotný pojem, se kterým § 20 odst. 6 písm. e) zákona o trojdani pracuje, není v obchodním zákoníku na žádném místě definován. Doplnili, že ačkoli vlastníkem nemovitostí se společnost stane okamžikem vkladu práva do katastru nemovitostí, ekonomickým vlastníkem nemovitostí a jejich uživatelem se stává okamžikem splacení vkladu, tj. předáním prohlášení vlastníka nemovitosti o vkladu spolu s nemovitostí.

Konečně stěžovatelé namítli nesprávné posouzení žalobní námitky týkající se nezákonnosti zahájení daňové kontroly. Uvedli, že si jsou vědomi poslední judikatury Nejvyššího správního soudu, přesto však namítají nesprávnost právního názoru, který je ve zřetelném rozporu s judikaturou Ústavního soudu k dané otázce. Stěžovatelé v této souvislosti odkázali zejména na nález Ústavního soudu ze dne 2. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1611/07. Stěžovatelé měli za to, že správce daně v jejich případě zahájil daňovou kontrolu v rozporu s § 16 odst. 1 daňového řádu, což mělo významnou vazbu také na běh prekluzívní lhůty dle § 47 cit. zákona. Nemůže-li mít nezákonně zahájená kontrola žádné účinky z hlediska běhu zmiňované prekluzívní lhůty, byla napadená daňová rozhodnutí vydána v rozporu s § 47 daňového řádu po prekluzi práva vyměřit či dodatečně stanovit daň. Stěžovatelé v tomto směru doplnili, že protokol o zahájení daňové kontroly neobsahoval konkrétní pochybnosti správce daně, které jej vedly k tak závažnému úkonu, jakým je daňová kontrola, navíc v době těsně před uplynutím původní prekluzívní lhůty, což může dle stěžovatelů svědčit o účelovosti postupu správce daně. Správce daně dle stěžovatelů zahájil daňovou kontrolu v rozporu s § 16 odst. 1 daňového řádu a čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a zatížil tak řízení neodstranitelnou vadou. Správní orgány by stejně jako správní soudy dle stěžovatelů měly z uvedeného nálezu Ústavního soudu vycházet, neboť má obecnou povahu a je všeobecně aplikovatelný. Předmětný nález může být dle stěžovatelů popřen toliko plenárním usnesením Ústavního soudu, to se však dosud nestalo.

IV.

Žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

V.

Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval namítaným nesprávným posouzení otázky běhu lhůty mající přímý vliv na osvobození od daně z převodu nemovitostí dle § 20 odst. 6 písm. e) zákona o trojdani. Mezi účastníky zůstalo sporným, zda běh této lhůty počíná okamžikem vkladu nemovitosti do základního kapitálu obchodní společnosti, či vkladem vlastnického práva k nemovitosti do katastru nemovitostí ve prospěch obchodní společnosti. Zatímco krajský soud přisvědčil správním orgánům a v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu uzavřel, že okamžikem rozhodným pro počátek běhu této lhůty je okamžik vkladu vlastnického práva do katastru nemovitostí, stěžovatelé setrvali na názoru, že za rozhodný okamžik je nutno považovat již vložení nemovitosti do základního kapitálu obchodní společnosti, resp. okamžik splacení tohoto nepeněžitého vkladu.

Nejvyšší správní soud připomíná, že podle § 9 odst. 1 písm. a) zákona o trojdani v rozhodném znění je *„(p)ředmětem daně z převodu nemovitostí...úplatný převod nebo přechod vlastnictví k nemovitostem“*.

Podle § 20 odst. 6 písm. e) zákona o trojdani jsou *„(o)d...daně z převodu nemovitostí...osvobozeny vklady vložené podle zvláštního zákona do základního kapitálu obchodních společností nebo družstev (dále jen "vklad"). Je-li vkladem nemovitost, osvobození se neuplatní, jestliže do pěti let od vložení vkladu zanikne účast společníka obchodní společnosti nebo člena v družstvu (dále jen "společník"), s výjimkou případu úmrtí společníka, a nemovitost není společníku vrácena. Po dobu těchto pěti let neběží lhůta pro vyměření daně. Zánik účasti ve společnosti nebo členství v družstvu do pěti let od vložení nemovitosti jako vkladu je společník povinen oznámit do 30 dnů ode dne zániku účasti nebo členství místně příslušnému správci daně; součástí tohoto oznámení je i sdělení o způsobu vypořádání“*.

Jak plyne z odůvodnění napadeného rozsudku, k rozhodné právní otázce se Nejvyšší správní soud v minulosti opakovaně vyjadřoval. V rozsudku ze dne 7. 12. 2005, čj. 7 Afs 20/2004 - 48, www.nssoud.cz, uvedl, že z § 9 odst. 1 písm. a) zákona o trojdani *„je nutno dovodit, že pojmově může osvobození od této daně přijít v úvahu pouze tehdy, dojde-li některým ze zákonem stanovených důvodů k úplatnému převodu nebo přechodu vlastnictví k nemovitostem. Jinými slovy řečeno, nedojde-li k úplatnému převodu nemovitostí, není důvod pro to, aby byla vyměřena a placena daň z převodu nemovitostí a aby se uplatnilo osvobození od této daně, jsou-li pro ně splněny zákonné podmínky.*

Podle názoru Nejvyššího správního soudu tento argument hovoří ve prospěch závěru, k němuž dospěl ve věci krajský soud, tedy že pětiletá lhůta počíná běžet dnem nabytí vlastnického práva ke vkladu.

Jak vyplývá z ust. § 58 obchodního zákoníku, základní kapitál obchodní společnosti je peněžní vyjádření souhrnu peněžitých i nepeněžitých vkladů všech společníků do základního kapitálu společnosti (dále je používána legislativní zkratka „vklad“) a společník se účastní na základním kapitálu vkladem. Základní kapitál se povinně vytváří mj. v akciové společnosti a jeho výše se zapisuje do obchodního rejstříku (§ 28 odst. 2 písm. d) obchodního zákoníku).

Na toto ustanovení navazují především ust. § 59 a 60 obchodního zákoníku. Vklad společníka (ve smyslu legislativní zkratky použité v § 58 odst. 1 obchodního zákoníku) je souhrn peněžních prostředků (peněžitý vklad) nebo jiných penězi ocenitelných hodnot (nepeněžitý vklad), které se určitá osoba zavazuje vložit do společnosti za účelem nabytí nebo zvýšení účasti ve společnosti. Nepeněžitý vklad (jímž je i nemovitost) musí být splacen před zápisem výše základního kapitálu do obchodního rejstříku.

Obchodní zákoník rozlišuje před vznikem společnosti správu a splácení vkladu peněžitého a správu a splácení vkladu nepeněžitého. Je-li nepeněžitým vkladem nemovitost, musí vkladatel předat správci vkladu písemné prohlášení s úředně ověřeným podpisem před zápisem společnosti do obchodního rejstříku. I když obchodní zákoník nestanoví náležitosti prohlášení potřebného ke splacení vkladu spočívajícího v nemovitostech, lze dovodit, že toto prohlášení musí obsahovat takové náležitosti, aby bylo možno na jeho základě provést vklad do katastru nemovitostí (vkladuschopná listina). Předáním tohoto prohlášení spolu s předáním nemovitosti je vklad splacen. Vlastnické právo k nemovitosti však nabývá společnost až vkladem vlastnického práva do katastru nemovitostí na základě shora uvedeného písemného prohlášení.“

V citovaném rozsudku v návaznosti na uvedená východiska Nejvyšší správní soud uzavřel, že nedošlo-li vlastním vložením nemovitosti do základního kapitálu obchodní společnosti k převodu vlastnického práva, *„tudíž nemohla vzniknout povinnost platit daň z převodu nemovitostí. Nevznikla-li povinnost platit daň z převodu nemovitosti, nemůže vzniknout ani osvobození od této daně.“*

V usnesení ze dne 11. 12. 2006, sp. zn. IV. ÚS 115/2006, http://nalus.usoud.cz, kterým Ústavní soud odmítl ústavní stížnost směřující proti shora citovanému rozsudku Nejvyššího správního soudu pro zjevnou neopodstatněnost, Ústavní soud uvedl, že *„se problematikou interpretace ustanovení § 20 odst. 6 písm. e) zákona č. 357/1992 Sb. zabýval již v několika svých rozhodnutích (např. v nálezu ze dne 23. 6. 2004, sp. zn. II. ÚS 644/02, in: Sb. n. u. US, sv. 33, str. 321, či nepublikovaných rozhodnutích sp. zn. III. ÚS 751/02 a III. ÚS 71/05). Ve všech těchto rozhodnutích Ústavní soud konstatoval, že právní závěry soudů ve věci učiněné jsou výrazem jejich nezávislého rozhodování (čl. 81 a čl. 82 Ústavy), nevykazují znaky protiústavnosti a naopak odpovídají intencím relevantních ustanovení zák. č. 357/1992 Sb., která byla ve věci aplikována.“* V další části odůvodnění usnesení přitom Ústavní soud shledal *„(n)edůvodným…i poukaz stěžovatelky na rozhodnutí Ústavního soudu ve věcech sp. zn. IV. ÚS 666/02, III. ÚS 667/02 a IV. ÚS 273/02. Podle názoru Ústavního soudu ustanovení § 20 odst. 6 písm. e) zákona č. 357/1992 Sb. není ustanovením, které by v návaznosti na ustanovení § 9 odst. 1 písm. a) zákona č. 357/1992 Sb. a ustanovení § 58 až § 60 obchodního zákoníku umožňovalo dvojí výklad.“*

Shora popsaný právní názor týkající se počátku běhu pětileté lhůty rozhodné pro posouzení nároku na osvobození od daně z převodu nemovitostí byl následně Nejvyšším správním soudem vysloven rovněž v rozsudku ze dne 16. 8. 2006, čj. 1 Afs 25/2006 - 60, www.nssoud.cz, na který krajský soud v napadeném rozhodnutí odkázal.

Ani v právě posuzované věci neshledal zdejší soud důvod odchýlit se od dříve přijatého výkladu § 20 odst. 6 písm. e) zákona o trojdani ve vztahu k běhu předmětné pětileté lhůty. Stěžovatelé v kasační stížnosti ostatně v tomto ohledu nepřinesli argumenty, které by takové odchýlení od ustálené rozhodovací praxe odůvodnily. Omezili-li se stěžovatelé v rámci stížních námitek v této otázce *de facto* na poukaz na údajnou nejednoznačnost výkladu cit. ustanovení a požadovali z tohoto důvodu, aby správní soudy vyšly při svém posouzení věci ze zásady *in dubio mitius*, nezbývá Nejvyššímu správnímu soudu než poukázat na shora citované stanovisko Ústavního soudu, dle něhož uvedené ustanovení zákona o trojdani není v návaznosti na § 9 odst. 1 písm. a) tohoto zákona a § 58 - § 60 obchodního zákoníku ustanovením, jež by v otázce počátku běhu pětileté lhůty umožňovalo dvojí výklad. I Ústavní soud tedy zřetelně vychází z premisy, že nedošlo-li účinně k převodu vlastnického práva k nemovitosti jeho vkladem do katastru nemovitostí ve prospěch obchodní společnosti, není dána opora pro vyměření a placení daně z převodu nemovitostí ani pro uplatnění osvobození od této daně. Uzavřel-li tedy v napadeném rozsudku krajský soud, že účinky vkladu vlastnického práva k nemovitostem, které stěžovatelé vložili do obchodní společnosti, nastaly dne 28. 12. 2000, k tomuto dni přestali být jejich vlastníky a že od tohoto dne počíná běžet pětiletá lhůta pro osvobození od této daně, nemohl mu Nejvyšší správní soud na základě výše uvedeného ničeho vytknout. Stížní námitka proto nebyla shledána důvodnou.

Druhou stížní námitkou stěžovatelé poukazovali na nesprávné posouzení otázky zákonnosti zahájení daňové kontroly s tím, že právní názor krajského soudu odporuje judikatuře Ústavního soudu, jež vyžaduje, aby při zahájení daňové kontroly byly daňovému subjektu sděleny její důvody, jež musí být současně objektivně zachyceny v protokolu o zahájení daňové kontroly. Nezákonnost zahájení daňové kontroly přitom dle stěžovatelů vyloučila založení běhu nové prekluzívní lhůty a jejím důsledkem tedy bylo doměření daně z převodu nemovitostí po jejím uplynutí.

Nejvyšší správní soud nemohl stěžovatelům přisvědčit ani v této stížní námitce. Krajský soud v napadeném rozsudku přehledně a srozumitelně rekapituloval podstatu proti sobě stojících právních názorů Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu. Neopomněl přitom konkrétně označit rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, v nichž byl přijat právní názor, k němuž se krajský soud v této otázce přiklonil.

Uzavřel-li krajský soud, že v projednávaném případě byl správce daně oprávněn zahájit u stěžovatelů daňové kontroly, aniž disponoval konkrétním podezřením, že stěžovatelé přiznali svoji daňovou povinnost v nesprávné výši, a nebyl tudíž povinen sdělit jim důvody pro zahájení daňových kontrol, a současně odkázal na podrobná odůvodnění rozhodnutí Nejvyššího správního soudu zabývající se spornou právní otázkou, nikterak nepochybil. Nejvyšší správní soud přitom ani v této otázce neshledal důvodu se od své ustálené rozhodovací praxe odchýlit a na tomto místě proto pro stručnost odkazuje na svá rozhodnutí ze dne 26. 10. 2009, čj. 8 Afs 46/2009 - 46, č. 1983/2010 Sb. NSS, a ze dne 3. 12. 2009, 2 Aps 2/2009 - 52, č. 2000/2010 Sb. NSS.

Nejvyšší správní soud neshledal napadený rozsudek krajského soudu nezákonným, proto kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatelé neměli ve věci úspěch, nemají tedy právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 *a contrario* za použití § 120 s. ř. s.). Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.), soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 31. ledna 2011

JUDr. Jan Passer
předseda senátu